

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 8Csp/337/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8417207199
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Borovská
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2020:8417207199.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudkyňou JUDr. Erikou Borovskou v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, práv. zast.: JUDr. Ján Šoltés, Mýtna 48, Bratislava, proti žalovanému: T. C.B., M.. XX.X.XXXX, A. Q. W., o zaplatenie 8 366,93 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a .

II. Žalovanému náhradu trov konania voči žalobkyni n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na súd dňa 08.12.2017 v jej úprave pripustenej uznesením súdu zo dňa 18.10.2019 č.k. 8Csp 337/2017- 183 domáhala na žalovanom zaplatenia 8.366,93 eur spolu s úrokmi omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 7.784,12 eur od 07.01.2015 do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Žalobu zástupca žalobkyne odôvodnil tak, že žalovaný uzavrel so Všeobecnou úverovou bankou a.s., Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155 (ďalej len „VÚB a.s.“) dňa 04.11.2013 zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ s registračným číslom 009080311301013. Zmluva obsahuje nasledujúce parametre úveru: výška úveru 8.000 eur, lehota splatnosti 120 mesiacov, výška úrokovej sadzby 13,9 % p.a., výška úrokov z omeškania 5% nad rámec úrokovej sadzby, celkový počet splátok 119, dátum prvej splátky 20.12.2013, dátum poslednej splátky 20.10.2023, mesačná anuitná splátka vrátane poistného 136,82 eur a RPMN 15,00%. VÚB a.s. žalovanému úver vo výške 8.000 eur poskytla. Žalovaný úver riadne nesplácal. Na istinu zaplatil len 215,88 eur. VÚB a.s. žalovaného opakovane písomne vyzývala na úhradu omeškaných splátok. Žalovaný omeškané splátky nezaplatil. Listom zo dňa 11.12.2014, ktorý si žalovaný v odbernej lehote neprevzal, VÚB a.s. vyhlásila mimoriadnu splatnosť celého úveru a žalovaného vyzvala na zaplatenie nevráteného zostatku istiny úveru vo výške 7.784,12 eur, spolu s jeho príslušenstvom do 7 dní od doručenia listu. Ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru VÚB a.s. evidovala voči žalovanému dlh na nevrátenej istine úveru vo výške 7.784,12 eur, na zmluvných úrokoch vo výške 140,20 eur, na poplatkoch 140,20 eur, celkom 8.366,93 eur. Žalobou sa žalobkyňa domáha zaplatenia tohto peňažného dlhu v celej výške 8.366,93 eur, spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05% ročne z nevrátenej istiny úveru 7.784,12 eur od 07.01.2015, tzn. odo dňa nasledujúceho po uplynutí 18 dní odbernej lehoty na prevzatie listu zo dňa 11.12.2014, rozšírenej o lehotu 7 dní stanovenú na plnenie v liste. Aktívna legitímácia žalobkyne v spore vyplýva zo zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi VÚB a.s. a žalobkyňou dňa 19.08.2019 a jej prílohy zo dňa 28.08.2019.

3. Ako dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností žalobkyňa v žalobe označila a spolu so žalobou predložila listiny označené ako „Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“, históriu

transakcii na úverovom účte, výzvu na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 11.12.2014, návratku poštovej doručky, a upomienky zo dňa 02.09.2014, 01.10.2014 a 31.10.2014.

4. Uznesením zo dňa 12.07.2018 č.k. 8Csp 337/2017-48 súd v rámci prípravy pojednávania vyzval žalovaného podľa § 167 ods. 2 Civilného sporového poriadku na vyjadrenie k žalobe a jej prílohám v lehote 15 dní od doručenia uznesenia. Uznesenie sa súdu nepodarilo žalovanému doručiť do vlastných rúk tak, ako to predpokladá ust. § 167 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Podľa oznámenia Obce L. žalovaný mal trvalý pobyt v obci L. (nie P. W.) na adrese U. C. XXX/XX v dobe od 30.12.2011 do 19.03.2014. V obci sa však už dlhodobo nezdržiava. Predchádzajúci a nasledujúci trvalý pobyt mal na adrese jeho matky R. C., W., G. XXXX/XX. Podľa správy polície zo dňa 01.10.2018 v tom čase sa žalovaný mal zdržiavať u matky na uvedenej adrese v W.. Podľa oznámenia matky žalovaného žalovaný z bytu v W. odišiel cca pred 3 rokmi. Odvtedy sa neozval. Preto mu trvalý pobyt na tejto adrese zrušili. Podľa aktuálneho výpisu z registra obyvateľov SR ako adresa trvalého pobytu žalovaného je v tomto registri od 23.01.2017 doposiaľ uvedené Mesto W..

5. Nakoľko skutočný pobyt žalovaného sa súdu nepodarilo zistiť, súd postupoval podľa § 116 ods. 2 Civilného sporového poriadku a oznámenie o podanej žalobe zverejnil na úradnej tabuli a webovej stránke tunajšieho súdu, a to v dobe od 21.11.2018 do 07.12.2018. Následne súd postupom podľa § 106 ods. 3 Civilného sporového poriadku uznesením podľa § 167 ods. 2 Civilného sporového poriadku žalovaného vyzval na vyjadrenie k žalobe v lehote 15 dní od jeho doručenia. Uznesenie bolo oznámené na úradnej tabuli a webovej stránke súdu v dobe od 09.01.2019 do 25.01.2019. Žalovaný sa k žalobe a jej prílohám nevyjadril.

6. Podaním zo dňa 09.05.2019 súdny úradník oznámil zástupcovi žalobkyne predbežné právne posúdenie sporu tak, že žaloba je v sčasti týkajúcej sa zmluvných úrokov a poplatkov nedôvodná, nakoľko spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanému je z dôvodu absencie obsahovej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov potrebné považovať za úver bez úrokov a bez poplatkov (údaje o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia).

7. Podaním zo dňa 21.05.2019 zástupca žalobkyne súdu oznámil, že s predbežným právnym posúdením sporu súdnym úradníkom nesúhlasí a na podanej žalobe v celom rozsahu trvá. Poukázal na rozhodnutia súdov, ktoré sa zaoberajú obsahovou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedenej v § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a to uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 146/2017, sp.zn. 4Cdo 211/2017, sp.zn. 4Cdo 187/2017, sp.zn. Cdo 56/2018, sp.zn. 3Cdo 56/2018, sp.zn. 7Cdo 98/2018, sp.zn. 3Cdo 45/2018, na niektoré rozsudky krajských súdov, na zákon č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších predpisov, ktorým došlo k zmene ust. § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. (pôvodne § 9 ods. 2 písm. k), a dôvodnú správu zákonodarcu k tomuto zákonu.

8. V záujme predvídateľnosti súdneho rozhodnutia zákonný sudca spolu s predvolaním na pojednávanie nariadené na deň 27.03.2020 oznámil zástupcovi žalobkyne aktuálne predbežné právne posúdenie sporu tak, že žalobu z dôvodu nepreukázania aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v spore považuje za nedôvodnú, nakoľko nie je preukázané splnenie osobitných zákonných podmienok pre postúpenie uplatnenej pohľadávky bankou na žalobkyňu upravených ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Na oznámenie zástupca žalobkyne nereagoval.

9. Súd vec prejednal a rozhodol na pojednávaní konanom dňa 03.07.2020 bez prítomnosti oboch sporových strán (pojednávanie nariadené na deň 27.03.2020 bolo z dôvodu vyhlásenia mimoriadnej situácie v SR pre šírenie ochodena COVID-19 odročené). Zástupca žalobkyne podaním doručeným súdu dňa 25.06.2020 svoju neúčast' ospravedlnil pracovnou zaneprázdnenosťou a zásadou hospodárnosti konania. Navrhol, aby súd vo veci rozhodol v jeho neprítomnosti, ako aj v neprítomnosti žalobkyne. Žalovaný bol na pojednávanie riadne a včas predvolaný zverejnením predvolania na úradnej tabuli a webovej stránke tunajšieho súdu v súlade s § 106 ods. 3 Civilného sporového poriadku. Svoju neúčast' neospravedlnil, o odročenie pojednávania nepožiadaval. Súd na pojednávaní vyhlásil rozsudok,

ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v spore. K dôvodom svojho rozhodnutia súd udáva:

10. Žalovaný nepoprel a súd na základe dokazovania vykonaného v celom rozsahu návrhov strán nemal dôvodné pochybnosti o skutočnostiach tvrdených žalobkyňou v konaní, a to že dňa 04.11.2013 žalovaný uzavrel so Všeobecnou úverovou bankou a.s., Mlynské Nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155 (ďalej len „VÚB a.s.“) zmluvu o úvere označenú ako „Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička,“ reg.č. 009080311301013 (ďalej len „zmluva o úvere“), že na základe tejto zmluvy o úvere VÚB a.s. poskytla žalovanému úver vo výške 8.000 eur, a že žalovaný sa úver spolu s nákladmi spojenými s jeho poskytnutím zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach. Podľa histórie transakcii na úverovom účte suma 8.000. eur bola žalovanému na účet poukázaná dňa 04.11.2013, tzn. v deň uzavretia zmluvy. Listina „Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička,“ obsahuje nasledujúce parametre úveru: „celkové náklady dlžníka: 6.873,21 EUR“, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť v súvislosti s poskytnutým úverom: 14.873,21 EUR, „celkový počet anuitných splátok: 119“, „výška mesačnej anuitnej splátky: 136,82 EUR“, „dátum prvej a poslednej anuitnej splátky: 20/12/2013 20/10/2023“, „výška úrokovej sadzby: 13,90% p.a.“, „ročná percentuálna miera nákladov 15,00%“, a „priemerná ročná percentuálna miera nákladov: 13,44%“.

11. Žalovaný tiež nepoprel a súd nemal dôvodné pochybnosti ani o skutočnosti, že žalovaný dohodnuté splátky riadne a včas neplatil. Podľa histórie transakcií na úverovom účte žalovaný zaplatil 8 splátok po 136,82 eur, prvú splátku dňa 20.11.2013 a poslednú dňa 20.07.2014. Z toho na splatenie istiny banka započítala 215,88 eur. O riadnom neplatení dohodnutých splátok žalovaným svedčia ďalej listiny „Prvá upomienka“, datovaná dňom 02.09.2014, obsahom ktorej je upozornenie VÚB a.s. na neuhradenú pohľadávku vo výške 137,82 eur. Listina „Druhá upomienka“ datovaná dňom 01.10.2014, obsahom ktorej je upozornenie VÚB a.s. na neuhradenú pohľadávku vo výške 318,43 eur. Listina „Tretia upomienka - pokus o zmier“ datovaná dňom 31.10.2014, obsahom ktorej je upozornenie VÚB a.s. na pohľadávku po lehote splatnosti vo výške 499,19 eur, výzva na jej okamžité zaplatenie s tým, že v opačnom prípade banka bude požadovať vrátenie celej sumy úveru a zaplatenie jeho príslušenstva pred dátumom splatnosti dohodnutým v zmluve o úvere.

12. Podľa listiny „Výzva na predčasné zosplatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ datovanej dňom 11.12.2014 a poštovej doručky banka žalovanému poštou zaslala list, ktorým mu oznamuje, že z dôvodu neuhradenia pohľadávky banky aj napriek upomienkam dňom 11.12.2014 vyhlasuje predčasnú splatnosť úveru vrátane jeho príslušenstva a výzva na zaplatenie celkom 8.336,93 eur do 7 dní od doručenia listu. Podľa listu a poštovej doručky list bol žalovanému zaslaný na adresu U. C. XXX/XX, XXX XX P. U., a žalovaný písomnosť v odbernej lehote nevyzdvihol.

13. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere v danej veci, tzn. 04.11.2013 (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

14. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

15. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

16. Vychádzajúc z cit. ust. § 52 Občianskeho zákonníka spotrebiteľská zmluva nie je osobitným zmluvným typom. Môže ňou byť ktorýkoľvek zmluvný typ upravený Obchodným zákonníkom, Občianskym zákonníkom, iným právnym predpisom alebo aj zákonom neupravená, tzn. nepomenovaná zmluva, ak sú splnené požiadavky kladené na subjekty zmluvy, tzn. ak stranami zmluvy sú dodávateľ a spotrebiteľ. Spotrebiteľskou zmluvou je teda vždy založený právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ. Zmluva o úvere, ktorú ako zmluvný typ upravuje ust. § 497 Obchodného zákonníka, patrí medzi absolútne obchodné vzťahy, tzn. že v zásade by sa mala vždy spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka (§ 261 Obchodného zákonníka). Nie je pritom v zásade rozhodujúci subjekt ani objekt záväzkového vzťahu, teda ani povaha účastníkov zmluvného vzťahu z hľadiska, či sú alebo nie sú podnikateľmi. Avšak v prípade, ak účastníkom takéhoto obchodného úverového vzťahu je spotrebiteľ,

obchodný vzťah založený zmluvou o úvere nadobúda aj spotrebiteľský charakter. V takomto prípade vzťah má zmiešaný spotrebiteľsko - obchodný charakter, ktorý sa prejaví v tom, že sa naň budú aplikovať aj normy spotrebiteľského práva ako *lex specialis*.

17. Medzi stranami nebolo sporné a súd v konaní nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by dôvodne spochybňovali spotrebiteľský charakter zmluvy o úvere v danej veci. Žalovaný je v zmluve označený ako fyzická osoba - nepodnikateľ. Samotná zmluva o úvere je označená ako „Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička,“ uzavretá podľa „...zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch...“. Žalobkyňa v spore argumentuje právnou úpravou spotrebiteľského práva. Súd preto mal za to, že žalovaný pri uzatváraní a plnení zmluvy o úvere nekonal v rámci svojej obchodnej a inej podnikateľskej činnosti. Podľa výpisu z obchodného registra je nesporné, že predmetom podnikateľskej činnosti VÚB a.s. je poskytovanie úverov. V spore preto VÚB a.s. má postavenie dodávateľa (veriteľa) a žalovaný postavenie spotrebiteľa, ktorý ako slabšia strana spotrebiteľského zmluvného vzťahu má právo na právnu ochranu, ktorú spotrebiteľovi poskytujú predpisy únieového a vnútroštátneho procesného a hmotného práva.

18. Závazkovoprávny vzťah, z ktorého plnenie je predmetom tohto sporu, vznikol teda na základe spotrebiteľskej zmluvy o úvere, a to spotrebiteľskej zmluvy o úvere uzavretej bankou VÚB a.s., teda z tzv. spotrebiteľskej zmluvy o bankovom úvere. Žalobou sa však plnenia z tejto zmluvy o bankovom úvere nedomáha banka ako pôvodný veriteľ, ale žalobkyňa, a to s tvrdením, že pohľadávku nadobudla od banky na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 19.08.2019 a jej príloh. Preto sa súd skôr, ako pristúpil k posúdeniu dôvodnosti samotného právneho základu a výšky uplatneného nároku, zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v spore. Vyriešenie otázky aktívnej alebo pasívnej vecnej legitímácie je povinnosťou súdu vždy bez ohľadu na námietky a postoj druhej strany, teda z úradnej povinnosti (*ex officio*). Na podporu tohto záveru súd poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 21Co 83/2017 zo dňa 27.03.2018 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 18Co 101/2017 zo dňa 09.05.2018, podľa ktorých: „Súd prvej inštancie správne preskúmaval vecnú legitímáciu, či už aktívnu (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnu (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), ktorá je imanentnou súčasťou civilného procesu (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009). V opačnom prípade by išlo o zjavný exces v postupe konajúceho súdu, ktorý pri opomenutí vyriešiť kardinálnu otázku, akou je otázka existencie vecnej legitímácie, k zodpovedaniu ktorej je konajúci súd *ex officio* viazaný, by bolo protirečenie obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru.- (nález Ústavného súdu SR zo 16. decembra 2014, sp. zn. III. ÚS 266/201427)“..

19. Súd zastáva názor, že žalobkyňa svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore nepreukázala. Žalobkyňa nepreukázala, že by došlo k platnému postúpeniu, čo aj len časti bankovej pohľadávky na ňu. Preto súdu neostávalo nič iné, iba tak, ako to súd zástupcovi žalobkyne aj v rámci predbežného právneho posúdenia sporu aj oznámil, žalobu v celom rozsahu pre nedostatok aktívnej legitímácie žalobkyne zamietnuť. K nepreukázaniu aktívnej legitímácie žalobkyne v spore súd bližšie udáva:

20. Podľa 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

21. Podľa § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

22. Podľa § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.

23. Podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

24. Podľa § 92 ods. 8 veta prvá a druhá veta zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len „Zákon o bankách“) ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo

len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len postupník), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na základe ktorého vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovenom týmto zákonom.

25. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

26. Banka je štátom autorizovaná inštitúcia, ktorá podlieha dozoru a dohľadu Národnej banky Slovenska, a ktorej základné právne postavenie upravuje Zákon o bankách. Podľa § 2 Zákona o bankách banka je právnická osoba so sídlom na území Slovenskej republiky založená ako akciová spoločnosť, ktorá je úverovou inštitúciou podľa osobitného predpisu (nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 575/2013 z 26. júna 2013 o prudenciálnych požiadavkách na úverové inštitúcie a investičné spoločnosti a o zmene nariadenia (EÚ) č. 648/2012 (Ú.v. EÚ L 176, 27.6.2013), a ktorá má bankové povolenie. Inú právnu formu banky tento zákon zakazuje. Banka môže bankové činnosti vykonávať iba na základe bankového povolenia podľa osobitného predpisu (Čl. 4 ods. 1 bod 42 nariadenia (EÚ) č. 575/2013) a v rozsahu a za podmienok uložených týmto povolením alebo ustanovených zákonom a osobitnými predpismi (napr. § 12 až 34 zákona č. 747/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov).

27. V uvedenom kontexte je potrebné posudzovať aj činnosť banky spočívajúcu v postupovaní bankových pohľadávok. Všeobecnú právnu úpravu postúpenia pohľadávky, ktorá sa vzťahuje aj na banky, obsahuje Občiansky zákonník v cit. ust. § 524 a nasl. Tieto všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka pre postúpenie pohľadávky vyžadujú vždy písomnú formu. Súčasne stanovujú, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia. Ust. § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka pripúšťa, aby osobitné predpisy upravili osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie pohľadávky potrebné. Takýmto osobitným predpisom je o.i. aj Zákon o bankách, ktorý v cit. ust. § 92 ods. 8 upravuje osobitné podmienky, za ktorých možno postúpiť bankovú pohľadávku buď inej banke alebo inému subjektu, ktorý nie je bankou. Podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka postúpenie pohľadávky v rozpore so zákonom je vylúčené (zakázané). Preto postúpenie pohľadávky, ktoré je v rozpore s ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, je v rozpore so zákonom, a podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné. Na absolútnu neplatnosť zmluvy podľa § 39 Občianskeho zákonníka je súd povinný prihliadať aj bez námietky, z úradnej povinnosti (ex officio).

28. Na podporu tohto svojho právneho záveru vzhľadom na súdu známu právnu argumentáciu žalobcov v obdobných sporoch spočívajúcu v tom, že ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách nemožno spájať s postúpením pohľadávky, ale týka len problematiky bankového tajomstva, súd poukazuje napr. na aktuálny rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.04.2018 sp.zn. 1Cdo 147/2017 publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov SR pod č. 60/2018, podľa ktorého: „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práva klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon...v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade zákona o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka...následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 OZ alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť postupnej zmluvy pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia musí prihliadnuť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť.“

29. Súd ďalej poukazuje tiež napr. na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.03.2018 sp.zn. 7Cdo 26/2017, podľa ktorého: „...podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu v prejednávanej veci než tú, že podmienky § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka svoju pohľadávku postúpiť inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ).“

30. Na podporu právneho záveru o neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou pre nesplnenie osobitných podmienok vyžadovaných § 92 ods. 8 Zákona o bankách súd podporne poukazuje aj na aktuálne rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, napr. rozsudok sp.zn. 18Co 44/2016 zo dňa 18.01.2017, kde tento súd konštatuje v tejto otázke už vcelku ustálenú jednotnú rozhodovaciu súdnu prax. Ďalej rozsudky tohto krajského súdu sp.zn.17Co 139/2017, sp.zn. 2Co 28/2016 ,sp.zn. 8Co 75/2016, sp.zn. 7Co 75/2016, 16Co 1/2016 a ďalšie.

31. Cit. ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách definuje niekoľko podmienok pre postúpenie pohľadávky bankou, ktoré musia byť všetky kumulatívne splnené. Základnou podmienkou je to, aby postupovaná banková pohľadávka alebo jej časť bola v čase postúpenia splatná. Ďalšou nepretržitú viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením či i len časti splatného peňažného záväzku voči banke, a to napriek riadnej písomnej výzve banky, aby pohľadávku splnil. Druhá veta § 92 ods. 8 Zákona o bankách upravuje situáciu, kedy banka aj napriek splneniu uvedených podmienok postúpiť pohľadávku nebude môcť, a to vtedy, keď klient v čase medzi splnením uvedených podmienok a uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky svoj splatný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva splní. To však neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke bude trvať kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok. Tzn. znamená, že právo postúpiť pohľadávku v prípade omeškania presahujúceho jeden rok aj pri splnení omeškaného peňažného záväzku v plnom rozsahu veriteľovi ostáva.

32. Podľa zmluvy o úvere v danej veci uzavretej dňa 04.11.2013 žalovaný mal úver vrátiť a zaplatiť náklady s ním spojené v pravidelných mesačných splátkach s tým, že prvú splátku mal zaplatiť dňa 20.12.2013 a poslednú dňa 20.10.2023. Banka pohľadávku uplatnenú v spore na zaplatenie nevrátenej istiny úveru v celej jej výške 7.784,12 eur spolu s jej príslušenstvom (zmluvnými úrokmi, poplatkami a úrokmi z omeškania) postúpila na žalobkyňu písomnou zmluvou predloženou v spore zo dňa 19.08.2019. Je teda zrejmé, že postúpenie pohľadávky bankou na žalobkyňu by mohlo byť platné, len ak pohľadávka zo zmluvy o úvere bola predčasne riadne zosplatená, čo však žalobkyňa nepreukázala.

33. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

34. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

35. Citované ustanovenie Občianskeho zákonníka na jednej strane sleduje, aby dodávateľ pri neplnení povinnosti spotrebiteľom dosiahol splatnosť celej pohľadávky. Zároveň však sleduje aj zamedzenie tejto možnosti v prípade, ak nesplnenie povinnosti zo strany spotrebiteľa bude iba krátkodobé, nepresahujúce dobu 3 mesiacov odo dňa omeškania so zaplatením splátky. Preto podmienkou účinnosti výzvy veriteľa na zaplatenie celej pohľadávky (za predpokladu, že takéto právo bolo dohodnuté), tzn. predčasného zosplatenia celej pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy je, že dodávateľ v zákonom stanovenej lehote nie kratšej 15 dní upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva. Zákon pritom nestanovuje, kedy dodávateľ toto právo musí uplatniť najneskôr. Avšak bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné.

36. V prejednávanom spore žalobkyňa, bez ďalšieho, iba tvrdila, že VÚB a.s. žalovaného opakovane riadne vyzvala na zaplatenie omeškaných splátok. Spolu so žalobou predložila súdu 3 písomné upomienky. Tvrdenia v žalobe vo vzťahu k týmto upomienkam v priebehu konania nijako nešpecifikovala. V tomto smere žalobkyňa zanedbala svoje procesnú povinnosť tvrdenia. Podľa histórie na úverovom

účte žalovaný začal byť v omeškaní počnúc splátkou splatnou dňa 20.08.2014. VÚB a.s. žalovaného na zaplatenie celej pohľadávky vyzvala listom zo dňa 11.12.2014. Podmienkou účinnosti uplatnenia práva na zaplatenie celej pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy o úvere podľa § 565 Občianskeho zákonníka listom zo dňa 11.12.2014, teda tzv. predčasného zosplatenia celej pohľadávky týmto listom bolo, aby žalovaný bol nie len v tom čase v omeškaní so zaplatením splátky viac ako 3 mesiace, ale aby v omeškaní bol aj napriek riadnej písomnej výzve banky.

37. Vychádzajúc z obsahu upomienok iba v časovom poradí 3. písomná upomienka zo dňa 31.10.2014 obsahuje upozornenie banky, že v prípade že pohľadávka banky nebude v lehote 7 dní uhradená, banka uplatní právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka, keďže sa v nej uvádza „...V opačnom prípade budeme požadovať, aby ste vrátili celú sumu úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti dohodnutým v zmluve o úvere...“. Žalobkyňa však neuviedla žiadne tvrdenia a nepreukázala, že by táto 3. upomienka sa bola dostala vôbec do dispozičnej sféry žalovaného (poštou alebo inak) tak, ako to predpokladá § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa si nespĺnila v tomto smere svoju povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť. Je pravdou, že žalovaný nepoprel všeobecné skutkové tvrdenie žalobkyne, že bankou bol opakovane písomne vyzvaný na zaplatenie omeškaných splátok. Súd však o tomto všeobecnom tvrdení mal na základe všetkých okolností zistených vo veci dôvodné pochybnosti. List vo veci 3. upomienky je datovaný dňom 31.10.2014 a adresovaný žalovanému na adresu U. C. XXX/XX, XXX XX P. W.. Podľa správy Obce L. žalovaný mal trvalý pobyt na adrese U. C. XXX/XX v obci L., nie P. W. (obe obce majú rovnaké PSČ: XXX XX). Navyše, trvalý pobyt v Obci L. mal iba do 19.03.2014. Podľa správy obce L., polície a vyjadrenia matky žalovaný sa v roku 2014 zdržiaval u matky v Meste W. na adrese G. XXXX/X. Za tejto situácie súd pochybnosti o všeobecnom tvrdení žalobkyne o riadnej výzve na zaplatenie omeškaných splátok vo vzťahu k 3. písomnej upomienke zo dňa 31.10.2014, ktorá je pre danú vec právne relevantná (ináč aj vo vzťahu k predchádzajúcim upomienkam), považoval za dôvodné. Navyše, za tejto dôkaznej situácie nie je možné bez pochybnosti prijať ani záver, že banka žalovaného listom zo dňa 31.10.2014 upozornila na uplatnenie práva v lehote nie kratšej ako 15 dní (vo vzťahu k listu zo dňa 11.12.2014, ktorým pohľadávku zosplatlila).

38. V nadväznosti na uvedené zistenia týkajúce sa skutočného pobytu žalovaného súd mal dôvodné pochybnosti aj o zhodnom tvrdení strán (žalovaný ani toto tvrdenie nepoprel), že žalovaný bol listom zo dňa 11.12.2014 vyzvaný na zaplatenie celej pohľadávky zo zmluvy o úvere spolu s jej príslušenstvom, a teda že týmto listom došlo k účinnému predčasnému zosplateniu celej pohľadávky zo zmluvy o úvere. List zo dňa 11.12.2014 podľa jeho obsahu bol žalovanému adresovaný taktiež na adresu U. C. XXX/XX, XXX XX P. W.. Podľa predloženej poštovej doručky však ako adresa adresáta na poštovej obálke je uvedená adresa U. C. XXX/XX, XXX XX P. U., nie P. W.. Za situácie, kedy žalovaný ukončil trvalý pobyt na adrese v Obci L. dňom 19.03.2014 a podľa vyjadrenia jeho matky sa v roku 2014 zdržiaval u nej v W., je správnosť postupu poštového doručovateľa, ktorý zásielku uložil na pošte dňa 17.12.2014 a vyznačenia na poštovej obálke, že zásielku si žalovaný v odbernej lehote nevyzdvihol, dôvodne spochybnená.

39. Podľa § 150 ods. 1 a § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ktoré sa podľa § 300 Civilného sporového poriadku použijú aj v konaniach v spotrebiteľských sporoch, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu, pričom skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Podľa § 186 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Nepopreté skutkové tvrdenia strán sa teda považujú za nesporné, a ako také za „zhodné tvrdenia,“ v zmysle § 186 ods. 2 Civilného sporového poriadku, z ktorých je súd pri svojom rozhodovaní povinný vychádzať, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Pojem „dôvodná pochybnosť o pravdivosti“ znamená, že musí ísť o pochybnosť kvalifikovanú. Nestačí obyčajná pochybnosť, ale pochybnosť „dôvodná“. Dôvodne možno pochybovať o pravdivosti zhodného tvrdenia strán vtedy, ak sú v zjavnom rozpore s obsahom dôkazu alebo ak zjavne odporujú všeobecne známym skutočnostiam (vrátane všeobecných skúseností) alebo skutočnostiam známym súdu z úradnej činnosti.

40. Vzhľadom na známu argumentáciu žalobcov v obdobných sporov spočívajúcu v tom, že žalovaný nepoprel tvrdenia v žalobe, súd poukazuje tiež na závery prijaté Ústavným súdom Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 11.06.2019 sp.zn. I. ÚS 246/2019, podľa ktorých, „...Z relevantnej citovanej časti citovaného napadnutého rozsudku krajského súdu vyplynulo, že sťažovateľkou uplatnený nárok na náhradu škody...nebol riadne tvrdený ani preukázaný. Za tejto procesnej situácie je preto správny záver krajského súdu o tom, že pasivita protistrany (v tomto prípade žalovanej) nemôže mať za následok

(aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 CSP) povinnosť všeobecného súdu „priznať akýkoľvek uplatnený nárok“...35. Vzhľadom na už uvádzané a berúc do úvahy podstatnú skutočnosť zanedbania procesnej povinnosti sťažovateľky tvrdiť, je už na prvý pohľad zjavné, že aplikácia § 151 ods. 1 a 2 CSP bola v okolnostiach danej veci neopodstatnená. Prejavuje sa tu už zmienená korelácia bremena tvrdenia a bremena popretia tvrdenia protistranou. Všeobecný súd nemôže vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti protistranou poprieť tvrdenia žalobcu, ak žalobca samotný zanedbal svoju povinnosť tvrdenia. Povinnosť strany sporu tvrdiť má pritom kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (čl. 8 CSP - procesné povinnosti a procesné bremená)...

41. Za danej procesnej situácie v konaní súd uplatnenie práva banky podľa § 565 Občianskeho zákonníka listom zo dňa 11.12.2014 nepovažoval za právne účinné a celú bankovú pohľadávku zo spotrebiteľskej zmluvy o úvere v danej veci za splatnú. Keďže banková pohľadávka v čase uzavretia zmluvy o jej postúpení (19.08.2019) nebola splatná, nemohlo dôjsť k jej platnému postúpeniu bankou na žalobkyňu zmluvou zo dňa 19.08.2019, a súd nemohol prijať záver o aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v konaní. Za danej procesnej situácie súd tiež nepovažoval za preukázané ani splnenie ďalšej podmienky pre platné postúpenie pohľadávky bankou uvedenej v § 92 ods. 8 Zákona o bankách, a to že žalovaný bol nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením splatného peňažného záväzku voči banke aj napriek písomnej výzve banky. Žalobkyňa v konaní nepreukázala, že by žalovaného bola riadne písomne vyzvala na zaplatenie splatnej pohľadávky, a teda že by žalovaný bol v omeškaní nepretržite 90 dní aj napriek tejto písomnej výzve.

42. Súd zdôrazňuje, že v zmysle zásad platného civilného procesného kódexu je to práve žalobca, ktorý má povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkazu (dôkazné bremeno). Je to žalobca, ktorý v žalobe okrem iného je povinný uviesť úplné a pravdivé opísanie skutočností rozhodujúcich pre spor a označiť, prípadne pripojiť k žalobe, dôkazy na ich preukázania (§ 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Platný procesný poriadok výrazne obmedzuje dôkaznú iniciatívu súdu a dôraz kladie takmer bezvýhradne na strany sporu. Žalobca, ktorý neuviede všetky rozhodujúce tvrdenia a neoznačí na ich preukázanie dôkazy, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré vychádza zo skutkového stavu zisteného iba na základe ním uvedených tvrdení a predložených dôkazov.

43. V predmetnom spore žalobkyňa neuniesla svoju povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkazu, a nepreukázala, že banka pred postúpením pohľadávky na ňu splnila osobitné zákonné podmienky pre postúpenie pohľadávky vyžadované Zákonom o bankách. Banka pred postúpením pohľadávky mala povinnosť správať sa zákonom prikázaným spôsobom. Pokiaľ toto jej správanie nebolo v konaní preukázané, súdu neostávalo nič iné, iba postúpenie považovať za odporujúce zákonu. Bez splnenia zákonných podmienok pre postúpenie bankovej pohľadávky banka nemohla pristúpiť k postúpeniu pohľadávky (je to zákonom zakázané), a takéto postúpenie je pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné. Na absolútnu neplatnosť postúpenia súd prihliadol aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Takýmto postúpením žalobkyňa nemohla nadobudnúť bankovú pohľadávku, ktorá je predmetom sporu, a bez postúpenia pohľadávky nie je daná ani vecná aktívna legitímácia žalobkyne uplatňovať pohľadávku v predmetnom konaní.

44. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

45. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

46. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

47. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 Civilného sporového poriadku. Žalovaný bol v spore v celom rozsahu úspešný. Preto mu prislúcha voči žalobkyňi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Keďže žalovaný o náhradu trov konania nepožiadaval a zo spisu mu žiadne trov konania nevyplyvajú, súd žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti výrokom I. - II. toho rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Kežmarok na Krajský súd v Prešove (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.